

CIRKUSZI AKROBATIKA

Alaputatási és szakmódszertani periodika

Cirkuszi gyerekek

(♀+) *Milyen játékokat játszottatok gyerekkorodban?* Csoportos, hunyócska, fogócska, babazsúrokat játszottunk, amit főzött anyuka, nekünk, mindegyikőnknek ilyen kis lábasokat vett, fazekakat, ugyanúgy kellett főznünk, mint anyukának, és normális ebédet és vacsorát főztünk, és nekünk kellett megenni. Az úgy volt, nekünk muszáj volt megenni, mert anyuka azt mondta, amit főztetek, tessék megenni, kóstoljátok meg, hogy milyen, és nagyon finom volt. Mi négyen voltunk lányok, de az artistagyerekekkel is játszottunk, akik voltak körülöttünk.

(♀) *Miket játszottál gyerekkorodban, játszottál-e egyáltalán?* Hát játszottam, játszottam, amikor itthon voltunk, és ha emlékszel, a Hungária körúton volt államosítás után összezsúfolva minden komédiás, mindenki, aki élt. És hát játék, mi volt játék. Olyan, mi délelőtt iskolába jártunk, volt, hogy az utolsó óráról el kellett kéredzkedni, fél óráról, mert mozi-varietében dolgoztunk. Más munkahely nem volt, valamiből élni kellett, és akkor elengedett a tanító néni. Ment a 25-ös villamos, az iskola előtt volt a megálló, ott úgy volt megbeszélve, apu úgy jött, amelyikkel apu jött, akkor felültem, és mentünk a moziba dolgozni. Este jöttünk haza, 2-3 előadás, előadások közt az öltözőben tanultam, megírtam a leckét. Volt egy nagyon jó osztálytársam, ez már az V. után, reggel úgy jött mindig, hogy bekopogott, beszólt nekem, és együtt mentünk iskolába, és út közben amit kellett, ő nekem mondta, és én megtanultam a történelemből mondjuk, szóval amit magolni kellett volna. *Tehát akkor nem játszottál, magyarul, hanem dolgoztál.* Dolgoztam. Játékokra inkább olyasmire emlékszem, mint bújócska meg ez meg az. Nagy játék nem volt.

(♀+) *Na akkor meséld, milyen gyereknek lenni a cirkusznál.* Te, nagyon jó. Hát nekem pocsék élményeim vannak. Juj. Na, nekem nem olyan nagy, kis utazónál, ha véletlenül itthon voltak anyámék, becsapódtak, hát akár egy Czája. Jaj, hát én ezt nem mondom, de én gyűlöltem. Nekem az borzalmas volt, az a hurcolkodás. Egy proli gyereknek, ott van a kis otthona, a nagymama, az iskolatáska. Kiegyensúlyozott, amit én igénylek. Mert én azt igénylem. Én nem szerettem azt a szabadosságot, én abba belepusztultam. Hogy most húzzák a kocsit, nem húzzák. De minden, ami azzal jár, nekem felforgatta az egész kis életemet, hogy „nagymama, még egy kicsit hagy maradjak lent játszani”, és hogy egy cirkuszos gyereknek mindig máshova kellett iskolába menni, az a világtragédia, aki erre érzékeny, annak a gyereknek. Aki komolyan veszi, hogy most bemegy és csupa új gyerekkel van állandóan. Mindig bemutatják, mint a későn jövőt, hogy „itt az új kislány”, ugyanúgy, mint „látjátok, ez mindig késik”, ez rettenetes egy olyan gyereknek. Pedig csupa olyan élményem van, hogy imádtak az összes iskolában, megvannak a lapok, amit nekem írtak a tanárok, hogy „rólad csináltunk fogalmazást”, meg „a te gyönyörű írásod”, ilyenek vannak emlémben. Tehát nem volt az, hogy én nem teljesítettem, de ezt a – ahogy szokták mondani – ezt a cigányéletet! Nekem ez furcsa volt. Más az a gyerek, aki mindig. Mondjuk én 3 évig nem láttam a szüleimet, én nem voltam benne abban, hogy mindig majd elmesélik szезon után, hogy mi volt. *Nem meséltek?* Mit meséltek volna?! Ők nem cirkusznál dolgoztak, hanem azt mesélték, hogy olyan milliomos lokálban dolgoztak, ahol a palinak, kapott egy pecabotot és belógatta közben, lehet, hogy alul ráakasztották neki a halat. Nekem fogalmam nem volt a Romanelli utcában, hogy ez mi. De hát nem cirkuszélményt meséltek nekem. Mikor látni akartak, és hazajöttek egy szезonra, hogy velem legyenek. Valószínűleg, hogy megnézzék, akkor tanítottak is ilyesmire, próbálkoztak velem.

(♀) Már gyerekkoromban bevitték az ikáriába, ez olyan családi fellépés volt, sárvári. Nyaranta lejártunk rokonokhoz fellépni, A-ékhoz, édesanyám testvére A-né volt. Unokanővérem, D. E. csiszolgatta tovább a tudásomat. Édesapám ezekre a fellépésekre nem jött velünk. Korábban ő is dolgozott cirkuszban, levegőszámokat csinált, akrobata volt, zsonglörködött, utazott cirkuszokkal, édesanyámmal is úgy ismerkedtek meg, de az államosítás után szállítómunkásként dolgozott, hogy

eltartsa a családját.

(♀) Mikor kislányok voltunk, valami zenére I., E., táncoljatok! A család mindenki körbeült. C. (nemzetközi I.osztályú bűvész) bácsi adta ezt a becenevem, ami anyura is átragadt. Két éves koromban elmentem világgá, ő vett észre, a kis hídon túl, anyu akkor szaladt utánam... Ez meg, hogy ugye az embernek volt + két anyja meg két apja. Még gipszben voltam, mikor a két évvel idősebb I. püfölni kezdte a fejem a piszkafával, mert sírtam. O. néni rohant megnézni, mi van, indulatában felkapta őt és kivágta a lakókocsiból, hogy repült, még szerencse, hogy éppen ott jött a P. bácsi, aki elkapta.

(♀+) *Mikor volt először szerelmes?* Azt hiszem 13 éves voltam, még nem is 13. Volt egy ilyen gyerekkori nagy szerelmem, egy ügyvédnek a fia, akkor én valami 8-9 éves lehettem, aztán tudod, mi ez. Ez olyan, hogy voltunk aki, azért van meg így az emlékezetemben ez a nagy szerelem, mert az eljött, fiákerral hozta utánunk, az édesapja ügyvéd volt egy vidéki városban, és születésnapom volt, azt tudom, persze, tudod, a lányoknak ez egy nagy élmény, hogy születésnap, és azt eléggé nagydobra verik abban a korban. És a kisfiú akkor eljött utánam, az talán 3-4 évvel volt idősebb, mint én, de ő gimnáziumba járt, mert abban az időben a negyedik elemiből a jobb gyerekek elmentek gimnáziumba.

(♂) *Maga is kijárta az artistáskodás alapiskoláját.* Az édesapám tanított. Utána két-három évet artista iskolába jártam. Az édesapám nagyon kemény ember volt. Azt szerette volna, ha állatidomár leszek. Ez nagyon tisztességes gondolat volt. Ez 60-as évek, '57, '58-ig a rendszer az volt, ami volt. Maga erre már nem emlékezhet. Az elefánt államosítva lett. Állami tulajdon. Na, most, ha egy állat elfogadja az idomárját, akkor azt lecserélni nagyon nehéz. Ezért az édesapám azt gondolta, hogy biztos kenyeret ad a kezembe, ha én leszek az elefánt idomárja. Csakhogy én légtornász, akrobata szerettem volna lenni. És 16 éves koromban már a 3. osztályba jártam az artista képzőbe. Az akkor még más volt. Édesapám azt mondta: édes fiam 16 éves leszel, eddig én etettelek. Ha nem csinálod azt, amit én mondok, akkor tartsd el magad. Nagyon szépen csöndben, veszekedés nélkül. És én akkor azt mondtam, jó, édesapám, akkor én eltartom magam.

(♀) *Hány éves koromban kezdtem?* Nem voltam még öt éves. Először kézenállás ikáriában, aztán kaucsuk szám, aztán trapéz. Szóló trapéz nagyon szép, manapság már nem nagyon divatos csinálni. Nehezen ment, mert csak 36-os lábam van, nehéz beakasztani. Aztán jött egy baleset. Svájcban volt egy nagy vihar. Fent csináltam a számot, forgást, amikor a testsúlyom megnő nem 50 kiló, és a rekvizittel együtt lezuhantam. És eltört az egyik csigolyám. Most is ott egy lyuk. 18 éves voltam. Agyrázkódás, gipszágy. Kérdeztem, tudok-e dolgozni. Mondták örüljek, ha tudok egyenesen járni. Kezelések, masszírozás. Aztán felépültem. Medvékkel kezdtem dolgozni, malajziai medvékkel és csimpánzokkal.

megjelenik minden negyedévben